

РЕШЕНИЕ

№ 19085

гр. С, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 168 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Б.ИВ.СТ.

при участието на секретаря Г.ЦВ.Г.Ш.
като разгледа докладваното от Б.ИВ.СТ. Гражданско дело №
20231110115323 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124 ГПК.

Постъпила е искова молба от ЗЕАД „Б.В.И.Г.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С, пл. „П“ №5, срещу А „П.И.“ - гр. С, с адрес/седалище и адрес на управление/: гр. С, пл. „М“ № 3 с която се иска ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 333.91 лв., представляваща изплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско Стандарт“ във връзка с щета № *****, ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на настоящата искова молба, до окончателното изплащане на сумата, както и сторените по делото разноски, вкл. за адвокатско възнаграждение.

Ищецът твърди, че 13.08.2022г. на „Сверна скоротна тангента“ на гр. С при движение в посока гр. П водач на л.а. марка „Т“, модел „Я.К.“, с ДК № ***** преминава през разпилени предмети на пътя, вследствие на което на МПС-то се нанасят материални щети. МПС марка „Т“, модел „Я.К.“, с ДК № ***** било застраховано при „ЗАД Б.В.И.Г.“ АД на основание автомобилна застраховка „Каско Стандарт“, полица № *****/03.05.2022г. с валидност от 04.05.2022г. до 03.05.2023г. за застрахователна сума от 27 548 лв. Нанесените в резултат на ПТП щети на увреденото МПС са описани в Декларация за настъпване на застрахователно събитие по полица „Каско Стандарт“, описи на претенция и опис-заключение по щета. Увредена била предна лява гума на автомобила. Щетите били определени на база цени и методика, прилагани от застрахователя. От страна на застрахования са представени доказателства за сторени разходи както следва: Фактура № *****/13.08.2022г. за купуване на нова гума на стойност 302.04 лв, с вкл. ДДС; Фактура № ***/13.08.2022г. за транспортиране на

автомобила на стойност 80 лв. и Фактура № *****/13.08.2022г, за поставяне на гумата на стойност 22.87 лв. С Доклад по щета от 24.08.2022г. ЗАЕД „Б.В.И.Г." АД е одобрило да се изплати на собственика на увредения автомобил сума в размер на 333.91 лв., която сума е изплатена с преводно нареждане за кредитен превод на 29.08.2022г. Сочи, че със заплащането на застрахователното обезщетение, встъпва в правата на застрахования собственик на увреденото имущество срещу А „П.И.", на която е възложено поддържането на пътя. Поддържа, че ответника е изпратена регресна покана с изх N*****/03.01.2023г. за възстановяване на заплатеното обезщетение по щета № *****. Поканата била получена от А „П.И." на 06.01.2023г., но до този момент задължението не било погасено. Ето защо за него възниквал правен интерес от предявяване на исковете.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба с който оспорва исковете по основание и размер. По делото липсвал протокол за ПТП /евентуалното ПТП не било посетено от КАТ-Пътна полиция/, издаден от компетентен държавен орган, съгласно ЗДвП и съгласно глава III от Общите условия за застраховка "Каско" на ищеца. Протоколът бил официален свидетелстващ документ и имал обвързваща формална и материална доказателствена сила относно фактите, непосредствено възприети от актосъставителя, и съответно бил частен свидетелстващ документ относно описанието и механизма на произшествието. В случая лицето, управлявало процесното МПС не било уведомило КАТ-Пътна полиция съобразно Наредба № 1-167 от 24.10.2002 г. Не било доказано и настъпването на твърдяното застрахователно събитие, в т.ч. мястото на настъпването му, размера на евентуалното препятствие и физическите му характеристики. Липсвал и снимков материал /евентуалното ПТП не било посетено на място/, което възпрепятствало установяването на действителната причина за възникване на евентуалното ПТП. Липсвал и снимков материал /евентуалното ПТП не било посетено на място/, което възпрепятствало установяването на действителната причина за възникване на евентуалното ПТП. Не била установена и скоростта, с която се е движел водача, което било от съществено значение с оглед т.нар. "опасна зона за спиране" - това било времето и разстоянието, които били нужни на водача на МПС, за да възприеме опасността, като предприеме действия за предотвратяване на произшествието - виж чл. 20, ал. 2 ЗДвП. Водачът не бил тестван и за алкохол или други упойващи вещества, т.е. бил налице изключен риск. Не били събрани доказателства за извършена проверка за причиняване на вредите в резултат на умишлени действия, както и за грубо нарушаване на установените технически и технологични правила за експлоатация и ремонт на превозното средство, т.е. налице бил изключен риск. Не била извършена проверка и за наличието на изключените рискове по т. 1.13. от раздел "Общи положения, част X на Общите условия на ищеца. Представената по делото застрахователна полица не съдържала всички задължителни реквизити по чл. 345, ал. 1 КЗ. Освен това представите Общи условия не били актуални. На следващо място сочи, че в случая се

претендирано ангажирането на отговорността по чл. 49 ЗЗД с оглед твърденията в исковата молба, че вредите са настъпили в резултат на противоправно бездействие на ответника да изпълни задължението си да поддържа пътя в необходимото състояние за безопасно преминаване. В случая не били налице предпоставките за уважаване на регресната претенция. Прави възражение за съпричиняване. Ето защо моли за отхвърляне на исквете.

Софийският районен съд, второ гражданско отделение, 168 състав, като обсъди представените по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, при спазване изискванията на чл. 235 от ГПК, от фактическа и правна страна намира следното:

Предявени са за разглеждане иски с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 3 от КЗ вр. с чл. 49 ЗЗД вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Ангажирането на отговорността по чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. с чл. 49 вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД е обусловено от установяването на следните кумулативни предпоставки: 1/ наличието на валиден договор за имуществено застраховане между увреденото лице и застрахователното дружество /ищец/; 2/ заплащане на застрахователното обезщетение от страна на дружеството - ищец; 3/ предпоставките по чл. 49 ЗЗД - вреди ; тези вреди да са причинени от лице, на което отговорният по чл. 49 ЗЗД е възложил работа; вредите да са причинени вследствие противоправно деяние при или по повод на възложената работа; причинителят да е действал виновно. Вината се предполага - чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

Спорните между страните въпроси са свързани с това дали е настъпило твърдяното ПТП, в резултат на което на застрахования автомобил са били нанесени твърдените имуществени вреди, в т.ч. с неговия механизъм, настъпило ли е покрито от застрахователния договор събитие и съответно дали ищецът е бил в риск, както и с това дали водачът на процесното превозно средство е съпричинил вредоносния резултат.

В производството по чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ ответникът е трето лице по отношение на застрахователното правоотношение и той би могъл да противопостави на застрахователя всички свои възражения, които има срещу застрахования. Той разполага с възможността да направи възражения, които се основават на застрахователното отношение, в т.ч. и за липсата на валиден застрахователен договор, или за отсъствие на една от предпоставките, посочени в чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ - виж Решение № 64 от 15.06.2010 г. на ВКС по т. д. № 667/2009 г., I т. о., ТК.

Установено е по делото, че МПС марка „Т“, модел „Я.К.“, с ДК № ***** било застраховано при „ЗАД Б.В.И.Г.“ АД на основание автомобилна застраховка „Каско Стандарт“, полица № *****/03.05.2022г. с валидност от 04.05.2022г. до 03.05.2023г. за застрахователна сума от 27 548 лв. Несъмнено е също така, че съществувалия между страните договор за застраховка е включвал и обезщетяване при настъпването на щети на застрахованата вещ в резултат на пътнотранспортно

произшествие - виж глава II "Покрити рискове и изключения" от Общите условия на ищеца за застраховка "Каско Стандарт".

Доказано е, че ищецът е заплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на 333.91 лв., която сума е изплатена с преводно нареждане за кредитен превод на 29.08.2022г.

От показанията на разпитаните в хода на производството свидетели, които следва да бъдат ценени като ясни, последователни, безпротиворечиви и неопровергани от останалите данни по делото, както и от заключението по допуснатата съдебно автотехническа експертиза, което съдът кредитира като пълно, подробно и компетентно се установяват деликта и причинната връзка с вредите. В тази връзка съдът намира, че на 13.08.2022г. на „Сверна скоростна тангента“ на гр. С при движение в посока към гр. П, непосредствено преди разклона за гр. П, лек автомобил марка „Т“, модел „Я.К.“, с ДК № *****, управляван от К.Б., преминава през разпилени предмети на пътя, едрогабаритни пластмасови части и транспортни колани като при преминаване през тресчотката /механизъм за навиване и затягане и заключване на транспортния колан/ на колан се спуква предната лява гума.

От заключението по допуснатата САТЕ се установява, че механизма на увреждане на гумата сочи на преодоляване на препятствие на пътя, което кореспондира с дадените свидетелски показания и отговаря на профила на заключващия механизъм на колана.

Тук следва да се посочи, че тезата на ответника за друг механизъм на произшествието не се подкрепя от данните по делото.

Не се спори между страните, че пътят, на който е реализираното произшествието, е републикански по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗП, поради което и с оглед разпоредбите на чл. 19, ал. 1, т. 1 и чл. 30, ал. 1 ЗП, следва да се приеме, че задължен да осъществява дейностите по поддържането и ремонта му е именно ответникът. Същият като юридическо лице осъществява дейностите по чл. 30, ал. 1 ЗП чрез своите служители или други лица, на които е възложил изпълнението. В конкретния случай именно бездействието на последните по изграждането, ремонта и поддържането на процесния път е довело и до неизпълнение на задължението по чл. 30, ал. 1 ЗП, поради което ответникът носи отговорност за причинените при процесното ПТП вреди, свързани с неизпълнение на задълженията на неговите служители или други изпълнители.

Произходът на препятствието на пътната настилка е ирелевантен за ангажиране на деликтната отговорност, тъй като ЗП предвижда общо и абстрактно задължение на ответника да поддържа републиканските пътища, без значение под въздействието на какви фактори е настъпила частичната им негодност за осигуряване на безопасен пътен трафик - виж и чл. 167, ал. 1 ЗДвП.

В контекста на изложеното съдът счита, че увреденият /собственикът на застрахованото МПС/, има срещу ответника вземане по чл. 49 вр. с чл. 45, ал.

1 33Д. Застрахователят е встъпил в правата на увредения по силата на факта, че е за платил обезщетение за причинените с деликта вреди и за него е възникнало регресно право срещу делинквента.

Не основателно е възражението на ответното дружество, че процесното ПТП не е посетено от служители на МВР.

Съдът намира, че съгласно разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3 ЗДвП водачът на пътно превозно средство, който е участник в ПТП е длъжен, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди да окаже съдействие за установяване на вредите от произшествието. Когато между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те попълват своите данни в двустранен констативен протокол за ПТП и съвместно уведомяват съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието /чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "б." от закона/, а когато такова съгласие не може да бъде постигнато между участниците в произшествието, те уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания /чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "в" от закона/.

Съответно службите за контрол на МВР имат задължението да посетят мястото на ПТП в случаите, установени в чл. 125 ЗДвП, в т.ч., когато между участниците в произшествието има разногласие относно обстоятелствата, свързани с него, а едно от моторните превозни средства не е в състояние да се придвижи на собствен ход поради причинените му при произшествието щети /т. 7/ и когато произшествието е с един участник и моторното превозно средство не е в състояние да се придвижи на собствен ход поради причинените му от произшествието вреди /т. 8/.

На основание чл. 125а, ал. 2 ЗДвП и във връзка с чл. 294, ал. 7 КЗ е издадена Наредба № I з-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информирание между Министерство на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Информационния център към Гаранционния фонд /обн., ДВ, бр. 8 от 30.01.2009 г., в сила от 30.01.2009 г. /. В този подзаконов нормативен акт са регламентирани видовете документи, които се съставят за настъпило ПТП, а именно: 1/ констативен протокол за ПТП с пострадали лица; 2/ протокол за ПТП с материални щети и 3/ двустранен констативен протокол за ПТП /чл. 2, ал. 1/. Съгласно чл. 5, ал. 1 от наредбата, когато при произшествието са причинени само материални щети и между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те попълват своите данни в двустранен констативен протокол за ПТП /приложение № 3/.

Същевременно в нормата на чл. 6, т. 4 от наредбата е указано, че не се посещават от органите на МВР - "Пътна полиция" и не се съставят документи за повреди на МПС, които не са причинени от друго ППС, освен когато повредите са причинени в резултат на пътнотранспортно произшествие с

един участник и МПС не е в състояние да се придвижи на собствен ход.

Действително, тук следва да се отбележи, че процесното МПС марка „Т“, модел „Я.К.“, с ДК № ***** не е могло да се придвижи на собствен ход, поради което се е наложило извозването му с пътна помощ, и съгласно горепосочената нормативна уредба служителите на МВР са имали задължението да посетят местопроизшествието. Обстоятелството, че служители на МВР не са посетили ПТП обуславя право на отказ на ищеца да изплати застрахователно обезщетение нито засяга правото на пострадалия да получи такова обезщетение, тъй като е подаден сигнал за настъпило ПТП с изложените вече обстоятелства и отказа на служителите да посетят процесното ПТП не може да се вмени във вина на пострадалия.

Следващият спорен въпрос е свързан с размера на дължимото застрахователно обезщетение.

По отношение на размера на дължимото застрахователно обезщетение, въззивният съд приема, че разпоредбата на чл. 386, ал. 2 КЗ предвижда, че застрахователното обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието и целта е да се стигне до пълно репарирание на вредоносните последици. В съдебното производство дължимото обезщетение от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" се остойностява с размера на действителната стойност на вредата към деня на настъпване на събитието - чл. 499, ал. 2 КЗ, а не съгласно прилаганата от застрахователя методика към Наредба № 49 от 16.10.2014 г. Също така обезщетението не може да надвишава действителната /при пълна увреда/ или възстановителната /при частична увреда/ стойност на застрахованото имущество, т.е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество - чл. 400, ал. 1 КЗ, съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качеството, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка - чл. 400, ал. 2 КТ и съответно е лимитирано от застрахователната сума по договора - чл. 386, ал. 1 КЗ.

В частност от кредитираното заключение по съдебната автотехническа експертиза се установява, че стойността на ремонта, необходим за отстраняване повредите на процесния лек автомобил по средни пазарни цени - с нови части, без отчитане на овехтяване възлиза на 292 лв. /с включен ДДС/.

Следователно релевираната претенция следва да бъде уважена до размер от 292 лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. З разликата до пълния предявен размер искът подлежи на отхвърляне.

Възражението на ответника за съпричиняване се явява неоснователно. Принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД има винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за

възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди /или необходимо е действията или бездействията на пострадалия да са в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, т.е. последният да е тяхно следствие/. В частност по делото не са ангажирани каквито и да било доказателства, а доказателствената тежест е била на ответника, че водачът на увредения лек автомобил е допуснал нарушение на правилата за движение по пътищата, свързани със скоростта /както и на други правила, установени в нормативен акт/, поради което при приложението на неблагоприятните последици от правилата за разпределение на доказателствената тежест, Софийски районен съд е длъжен да приеме, че няма съпричиняване на вредоносния резултат.

По отношение на разноските.

При този изход на производството право на разноски имат и двете страни.

Ищецът е претендирал разноски в размер на 50 лева – внесена държавна такса, 300 лева депозит за изготвяне на САТЕ, и 480 лева адвокатско възнаграждение.

Пропорционално на уважената част от исковете на ищецът му се следват разноски в размер на 730,20 лева.

Ответникът е претендирал юрисконсултско възнаграждение. Съдът като взе предвид ниския материален интерес, както и ниската фактическа и правна сложност на делото намира че юрисконсултско възнаграждение следва да бъде определено в размер на 100 лева.

Пропорционално на отхвърлената част от исковете на ответника се следват разноски в размер на 11,60 лева.

По изложените съображения,

РЕШИ:

ОСЪЖДА А „П.И.“ - гр. С, с адрес/седалище и адрес на управление/: гр. С, пл. „М“ № 3 **ДА ЗАПЛАТИ** на ЗЕАД „Б.В.И.Г.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С, пл. „П“ №5, на основание чл. 410, ал.1, т.3 от КЗ вр. с чл. 49 ЗЗД вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД сумата от 292 лева, представляваща изплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско Стандарт“ във връзка с щета № *****, ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване исковата молба 24.03.2023г., до окончателното изплащане на сумата, **КАТО**

ОТХВЪРЛЯ предявения от ЗЕАД „Б.В.И.Г.“ ЕАД, ЕИК ***** срещу А „П.И.“ иск с правно основание чл. 410, ал.1, т.3 от КЗ вр. с чл. 49 ЗЗД вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД за разликата над присъдения размер от 292 лева до пълния претендиран размер от 331,91 лева /или за сумата от 39,91 лева/.

ОСЪЖДА А „П.И.“ - гр. С, с адрес/седалище и адрес на управление/: гр.

С, пл. „М" № 3 **ДА ЗАПЛАТИ** на ЗЕАД „Б.В.И.Г." ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С, пл. „П" №5, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК сумата от 730,20 лева, представляваща сторените по делото разноси, присъдени съразмерно на уважената част от исковите.

ОСЪЖДА ЗЕАД „Б.В.И.Г." ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С, пл. „П" №5 **ДА ЗАПЛАТИ** на А „П.И." - гр. С, с адрес/седалище и адрес на управление/: гр. С, пл. „М" № 3, на основание чл. 78, ал.3 от ГПК сумата от 11,60 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____